НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

24 лютого 2004
№ 7 (18)

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ВІТАЄМО!

Вікторові Ющенку – 50

Шановний Вікторе Андрійовичу!

Конгрес Українських Націоналістів вітає Вас з ювілеєм і складає глибоку шану та вдячність за Вашу працю на благо нашої держави, в ім'я кращої долі українців.

У час, коли новітні яничари розкрадають і нищать Україну, сіють розбрат, паплюжать національні святині, Ви - єдина надія нашого стражденного народу. На Ваші плечі він покладає сьогодні тягар своїх болей та сподівань. Віримо, що цей рік стане вирішальним і для Вас особисто, і для всього українського народу.

Українська Самостійна Соборна Держава – ось ідея, за яку століттями вели боротьбу українці, яка неопалимою купиною завжди горітиме й у Вашій душі. Втілити її у життя сьогодні належить Вам. А багатотисячне членство Конгресу Українських Націоналістів в цій боротьбі завжди з Вами.

Ви зійдете на вершину політичного Олімпу. А джерелом наснаги нехай буде наша славна історія: незламності Вам вояків УПА, мудрості й рішучості великих гетьманів, а ще - Божої ласки, щоб довершити наш Конотоп.

Зичимо витривалості, натхнення і віри у правильність обраного шляху. Настав час рішучих дій. Вперед, Вікторе Андрійовичу! А ми – з Вами!

Олексій Івченко,
голова Конгресу Українських Націоналістів

ДЛЯ НАС УСІХ ВОНА БУЛА ПАНІ СЛАВА

12 березня 2004 року мине рік, як відійшла у Вічність славної пам'яті Ярослава Стецько – незламна українська революціонерка, багатолітня голова Проводу ОУН, засновниця і впродовж 1992-2003 рр. голова Конгресу Українських Націоналістів, депутат Верховної Ради України трьох скликань.

Її світлій пам'яті присвячується нарис голови Благодійного фонду ім. Я. Стецька Валерія Сніжка з журналу "Українознавство", № 2-3, 2003 року.

Селяни підібрали двох маленьких дівчат, які, зморені, сиділи просто поля. Дівчатка були, як і селяни, із села Романівці і їх відвезли до батьків. Старша, їй було 10 (меншій - 7 років), розповіла, що пішли вони «на кінець світу», а був він на сході за р. Збруч, і живуть там брати-українці, яких треба визволяти з неволі. Старша була Анна-Євгенія, дочка Юлії та Йосипа Музик, і народилася вона 14 травня 1920 р. у с. Романівці Теребовлянського району на Тернопільщині. Про те, що конче треба визволити братів-українців, вона завжди чула і вдома, і в школі, у якій вчилася в рідному селі, і в Теребовлі, де з відзнакою закінчила гімназію і гуманітарний ліцей. Була завжди енергійною, завзятою, до всього цікавою: співала в хорі, належала до Марійської спортової дружини, а, починаючи з другого класу гімназії, допомагала слабшим учням.

Ліцеїсткою стала до лав юнацтва Організації Українських Націоналістів.

У часи «большевицького визволення» 1939 р., коли Анну-Євгенію мали залучити до справи комсомольським керівником школи, вона відмовилась, але її все ж примусили викладати марксизм-ленінізм. Вона підмінила його розучуванням народних українських пісень, і це гарно виходило в її учнів. Її розмови вголос про голодомор і про багато інших «подарунків» українцям від «вождя і великого учителя Сталіна» не могли скінчитися безкарно. Врятували отець декан Мохнацький та доктор Оробець, які попередили, дали гроші на квиток і терміново відпровадили юнку до Львова вчитися «на медицину». Та відчула інтуїцією, що до Львова не треба, тож зійшла в селі Дев'ятниках. Знайома черниця допомогла прописатися, а згодом вона вже й директорствувала в школі у Юшківці, де ще й сьогодні живуть люди, які мають атестати за її підписом.

5 >

Дай, Боже, здоров'я, пане редакторе!

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Знову пишу до Вас, бо не маю з ким виговоритися. Стежки замело снігами, мої друзі - довгожителі сидять дома. А з тими, що в телевізорі, не говорю, бо маю на нього алергію.

За других совітів один мій сусіда написав до Києва, аби передавали по радіо лишень пісні про Леніна і партію. Там так зацікавилися западенським патріотом, що приїхали подивитися, хто то такий. А в нього не тільки приймача, а й колгоспного брехуна - динаміка нема.

- Нащо вам, діду, пісень про Леніна і партію, як не маєте з чого слухати?

- У новій хаті є дротове радіо. Як передаєте українські пісні, то моя невістка вмикає його на повну силу і сама з ним співає. Та й відчиняє вікна, аби всі чули. А коли передаєте партійні пісні, вона радіо вимикає - і я маю спокій.

Ото я телевізор не вмикаю: нема на кого дивитися і з ким говорити, навіть паскудними словами. Там як не Корчинський, то Піховшек, як не Янукович, то Гавриш. Говорять те саме: про великі успіхи України, які були би ще більші, якби не заважала клята опозиція, особливо Ющенко. Наводять цифри, як ростуть ціни, а кажуть, що то такими темпами зростає економіка. Кучма недавно навіть у Польщі говорив, яка в нас погана нереформована система влади, і радив західним політикам випробувати її в себе. Але не сказав, як він за такої поганої системи досяг таких великих успіхів. І чомусь не порадив Заходові випробувати і його, Кучму, як свого керівника разом із його адміністрацією Медведчука та коаліційним урядом Януковича. От би розцвіла якась там Франція чи Голландія!

Я собі так гадаю: як фірман немудрий або п'яний, то хоч би які файні коні і віз, все одно добра не буде. Бо той фірман не дасть вівса коням, а виміняє на самогон, не змастить колеса, і віз буде рипіти, заїде в пень або перевернеться у рів. А потім фірман буде говорити, що то коні винні і що йому треба іншого воза. Так само і в політиці.

Немудрого фірмана навіть його рідна жінка не похвалить. А в нашій політиці що гірше виглядає, то більше вихваляється. Не пам'ятаю, коли то я чув - ще за Польщі, за німців чи за совітів - таке: роби, що хочеш, - завжди знайдуться люди, які тебе оправдають. Але тепер того замало. Треба ще сплаплюжити тих, що думають і говорять інакше. Бо ж вибори на носі!

Чи правильно я міркую про нашу політику? Може, нині не так, як колись було, коли говорили: до міста - по гроші, до села - по розум. Чи не для того заборонили "Сільські вісті", аби нині селяни жили розумом тільки з медведчуківського телевізора?

З пошануванням
Гринь Волохатий

Новий склад ЦВК - хто рахує, той і має?

Те, що Верховна Рада обрала нову Центральну виборчу комісію, стало політичною сенсацією тижня. З погляду нормального європейця, здавалось би, нічого особливого: адже не має значення, хто рахує голоси, важливо, як проголосують виборці. Втім, значно ближчому до традиційних азійських хитрощів українцеві видно все, як на долоні, – хто рахує, той і має.

Всупереч логіці і здоровому глузду серед 12 кандидатур членів ЦВК президент Кучма не запропонував жодної від опозиційних партій. І тільки наступного дня у відповідь на бурхливу реакцію соціалістів, які тепер вочевидь вважаються ситуативними союзниками, президент кинув відчіпного – двох кандидатів: від СоцПУ та НУ. Втім, не змінюючи загальної конфігурації голосів у ЦВК, де 10 з 12 членів голосуватимуть на користь своїх висуванців з провладної більшості.

Тим часом визнання результатів виборів саме опозицією є основним чинником, що збурює або навпаки заспокоює тих, хто голосував проти кандидата в президенти, який перемагає на виборах. Відсутність представників опозиції в ЦВК дає право самій опозиції у майбутньому заявляти про порушення в ході передвиборчої кампанії або неправильний підрахунок голосів.

Невідомо, який радник намовив Леоніда Кучму знехтувати такою небезпекою і закласти під визнання виборів міну уповільненої дії, але, здається, опозиція цьому навіть зраділа. Інакше важко пояснити, чому 46 депутатів фракції „Наша Україна" на чолі з найвірогіднішим (за даними соцопитувань) переможцем виборчих перегонів Віктором Ющенком проголосували за включення до Центрвиборчкому одного з найбільш одіозних представників більшості, народного депутата Сергія Ківалова. Найвірогідніше, він настільки впевнений у своїй перемозі, що не надає значення персоналіям, які рахуватимуть голоси.

Однак більшість вочевидь покладає надії на потрібних людей у ЦВК вже тепер, і це свідчить про слабкість її позиції. Діючий поки що президент Кучма нагадує відомого персонажа з радянського комедійного фільму, якого товариші тримають посередині дороги і на якого з шаленою швидкістю летить автомобіль. Кидання більшості то в бік цілковитого скасування всенародних виборів, то в бік призначення до Центрвиборчкому обов'язково своїх людей радше нагадують конвульсії приречених на загибель.

„Ще вчора я вірив у те, що більшість зможе висунути єдиного кандидата в президенти, - сказав народний депутат Іван Плющ. - *Після коментарів, які я почув у ЗМІ від представників більшості, більше в це не вірю".* Відчуття не підводять колишнього спікера у час, коли по одному телеканалу один з лідерів більшості Леонід Кравчук заявляє, що більшість висуне єдиного кандидата і ним буде Віктор Янукович, по іншому - голова НДП Валерій Пустовойтенко стверджує, що переговорів з ним і його партією ніхто не проводив. Багато політиків вважає, що єдиним кандидатом від влади може бути хіба президент Кучма, адже влада побудувала парламентську більшість не лише на доступі до ресурсів бюджету, але й на страхові можливих репресій з боку податкових органів. І якщо представники бізнесу змушені терпіти тиск з боку діючого президента, то це зовсім не означає, що вони готові передати репресивну нагайку в руки одного кандидата, не отримавши гарантій своєї майбутньої недоторканості й вигоди.

Може, тому до складу Центральної Виборчої Комісії президент запропонував саме Сергія Ківалова, який першим обґрунтував можливість переобрання Леоніда Кучми на третій термін. Проте, коментуючи останні соціологічні опитування, директор центру ім. Разумкова пояснив, що рейтинг пана Кучми як кандидата у президенти... не вимірювався. Напевне, тому, що становить менше 1%. За таких умов гарантією обрання може бути тільки безсоромна фальсифікація результатів голосування і неймовірно величезні приписки під час підрахунку голосів.

З іншого боку, прем'єр Янукович як найбільш амбіційний представник більшості, що вже заявляв про свою готовність балотуватись, може цілком втішитись своєю посадою в світлі збільшення його повноважень після завершення конституційної реформи. Така ж перспектива може чекати й лідера будь-якої з партій більшості, достатньо тільки перемогти в підкилимовій боротьбі та інтригах у парламенті. Одночасно Леонід Кучма за підтримки посиленого прем'єра і більшості своїх людей в ЦВК може сподіватись на виграш виборів ціною адміністративного тиску і приписок під час підрахунку голосів. Винагородою у такій грі буде збереження статус-кво для теперішніх владоможців і подальша ізоляція опозиції та народу, що її підтримує, на вулицях і площах міст, подалі від реального впливу та важелів влади.

ЗАСІДАННЯ СЬОМЕ. Сесійний зал Верховної Ради України. 17 лютого 2004 року. 11:44:00

ЛУЦЕНКО Ю.В.: Шановний претенденте! Я ознайомився з вашою біографією. Чесно говорячи, не маю до вас жодних претензій. Але не бачу переліку ваших друкованих праць. От, наприклад, у Ківалова під номером 62 "друковані праці" є така стаття: "Від спілкування з Кучмою збагачується державницьке мислення". У мене до вас питання: ви розглядаєте це як наукову чи науково-фантастичну працю?

ТОЛКАЧОВ І.В.: На жаль, я не знайомий з цією працею, не можу дати їй оцінку.

Вікър Уколов

Втрачена "свобода"

Києвом прокотилася хвиля протестів з приводу закриття „Сільських вістей" та припинення мовлення радіо "Свобода" на хвилі "Довіра FM". 18 лютого ВМО "Молодь – надія України" провела пікетування Адміністрації Президента з вимогами розібратися в ганебній ситуації. Учасники акції принесли і розбили свої радіоприймачі на знак небажання "слухати радіо, де немає СВОБОДИ". Акція пройшла під гаслами: "Кучма, поверни українцям "Свободу!", "СДПУ(о) – передовий загін ФСБ!"

Наступного дня на майдані Незалежності відбувся великий мітинг за участі КУН, УРП „Собор" та низки опозиційних політичних та громадських організацій. На мітингу було прийнято заяву до вищих ешелонів влади з вимогою відновити радіомовлення "Свободи". У заяві говорилося про те, що судова розправа над газетою "Сільські вісті", закриття радіо „Свобода" і намагання відібрати право на трансляцію 5-ого каналу є скоординованою спробою уряду „закрити рота демократичній опозиції".

Влада розуміє, що без фальсифікації президентських виборів вона беззаперечно програє, а отже, останньою надією для неї є маніпуляція свідомістю виборців провладними засобами масової інформації і закриття опозиційних мас-медіа.

У своїй заяві учасники протесту закликали усі демократичні організації та всіх чесних громадян України підняти свій голос на захист „Сільських вістей", радіо „Свобода" та 5-го каналу.

Андрій Куліш

Тернополяни прогнали "орлів" Медведчука

Тернополяни протестують проти використання податкових органів як засобу політичного тиску на місцеві ради та опозиційних народних депутатів.

Протягом останніх трьох тижнів у Тернопільській області працювала виїзна група ДПАУ. Об'єктом тотальних перевірок були підприємницькі структури народних депутатів «Нашої України».

Вершиною зухвальства „київських наїзників" стала спроба вилучити бухгалтерську та фінансово-господарську документацію Тернопільської міської ради. На позачерговій сесії депутати розцінили дії податківців як намагання грубого втручання в роботу органу місцевого самоврядування, а фракція «Наша Україна» ініціювала рішення провести 20 лютого пікетування приміщення податкової адміністрації області та попереджувальну акцію громадянської непокори.

У п'ятницю о 10 годині майже 10 тисяч пікетувальників зібралось під стінами податкової адміністрації. На пікеті було прийнято вимогу - призупинити владне свавілля і закрити кримінальні справи, що були порушені податківцями проти місцевих підприємців, та запобігти подальшому втручанню в роботу Тернопільської міської ради. Збагнувши, що їхні вимоги ігнорують, учасники мітингу під спів патріотичних пісень та вигуки «Кучму геть» рушили до залізничного вокзалу, де на годину живим ланцюгом перекрили колії.

Регіональний штаб блоку Віктора Ющенка «Наша Україна» розцінює дії виїзної бригади податкової адміністрації як протизаконні, адже всі суб'єкти підприємницької діяльності пройшли планові перевірки. Реальною метою відвідин податківцями Тернопільщини була спроба політичного тиску на опозиційні сили та намагання скомпрометувати в очах громадськості лідерів політичних партій області, які входять до блоку «Наша Україна», а намагання вилучити документацію Тернопільської міської ради - як грубе порушення Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

Після перекриття пікетувальниками колії податківці покинули Тернопільщину, акцію протесту тимчасово припинено.

Володимир Ткач,
голова Тернопільської ОО КУН

100 тисяч службовців Збройних сил викидає на вулицю уряд Януковича

Таке скорочення протягом року передбачає прийнятий „Закон про реформування ЗС України". Хоча на виконання програми адаптації потрібні 1,2 млрд. грн., бюджетом передбачено лише 370 млн. грн. Це означає, що людей просто викидають на вулицю без перспективи на працевлаштування, без жодних можливих компенсацій. Оце і є Кучмостан.

За матеріалами інформагентств

НАБОЛІЛО

Свобода слова по-полтавськи

Парадоксальна ситуація склалася в мас-медійному просторі Полтавщини. З одного боку, губернатор О. Удовиченко і його заступники регулярно зустрічаються на прес-конференціях з незалежними журналістами і представниками опозиційних партій та громадських організацій. З іншого боку, державні і комунальні ЗМІ області ще ніколи так цинічно не нав'язували людям ідеологію збанкрутілої влади. В газетах зникли публіцистичні матеріали, матеріали на економічну тему. Їх замінили розлогі статті про успіхи уряду В. Януковича, роздуми Л. Кучми про те, як би переселити опозицію на Місяць і т.д. Запроваджені „видатним" юристом, а тепер і журналістом В. Медведчуком горезвісні „темники" стали мірою уповільненої дії під українську журналістику. І губернатор, і редактори цих ЗМІ прекрасно розуміють: якщо пан Медведчук не відмінить свої „темники" і не пошлабить опіки над їхніми редакціями, через пару років від них залишаться „ріжки та ніжки".

Прес-служба Полтавського регіонального штабу блоку Віктора Ющенка "Наша Україна"

Путінський русизм

У перший день президентської передвиборної гонки у так званій "Російській Федерації" Путін виступав у переповненому залі МДУ .

Один полковник запитав Путіна про його ставлення до развалу "Радянського союзу" та перспектив його відновлення.

Частковий розвал московської кривавої голодоморно-концтабірної імперії під псевдовивіскою "Радянський союз" Путін назвав трагедією простих людей. Цікаво, якби Московія була загарбана і поневолена років 300-500 тому, скажімо, Молдовою і якби за ті століття Молдова насадила в Московії (через розстріли, сплановані голодомори, масове винищення росіян в концтаборах) молдовську мову, молдовські школи, молдовські воєнні гарнізони, а за спротив молдовізації безжально нищила російських "буржуазних" націоналістів, то чи вважав би Путін визволення Московії з-під такого молдовського "братства" трагедією для простого населення Московії?!

Справа в тому, що росіяни зважають лише на свою національну гідність, відмовляючи в цьому праві іншим народам колишнього СРСР.

Відмовляють вони в цьому і поневоленим народам, які ще силою утримуються в нинішній московській імперії під псевдовивіскою "Російська Федерація", цинічно називаючи їх героїчну національно-визвольну боротьбу тероризмом.

Таке імперсько-нацистське мислення безальтернативного претендента на вищу посаду в московській імперії, яке національний герой чеченського народу Джахар Дудаєв назвав ємним і зловісним словом "русизм", не обіцяє нічого доброго ні близьким, ні далеким сусідам Росії.

М. Білий,
кандидат технічних наук, старший науковий співробітник

Викрив злочинну діяльність влади

генерал зовнішньоі розвідки Украіни

Як передає "Німецька хвиля", радник посольства України в Берліні генерал зовнішньої розвідки України Валерій Кравченко 18 лютого ц.р. прийшов у студію радіостанції і зробив заяву: „Я, генерал Валерій Кравченко, маю у своєму розпорядженні матеріали про злочинну діяльність режиму Кучми. Ці матеріали зокрема доводять, що його підлеглі, голова Служби безпеки України Ігор Петрович Смешко, а також керівник Головного управління розвідки Олег Григорович Синянський, порушуючи Конституцію і Закон про розвідувальні органи України, віддають вказівки своїм співробітникам за кордоном стежити за депутатами Верховної Ради України з числа опозиції. Наявні в мене матеріали я готовий передати представнику Генеральної прокуратури України й у комітет Верховної Ради України з прав людини...

Зокрема я одержував вказівки стежити за підготовкою до форуму, що організовував блок "Наша Україна", очолюваний Віктором Ющенком. Він готував цей форум у Києві, а вказівки надходили здійснювати роботу на території Німеччини. Кримінал полягає в тому, що існує Закон про розвідоргани України, прийнятий у березні 2001 року, відповідно до якого я, як співробітник розвідки, не маю права втручатися в політичну діяльність нашої держави".

А ось як прокоментували заяву генерала народні депутати України.

Іван Плющ: „Фактично, це мужній крок генерала розвідки. Подібна заява сприяє проведенню демократичних виборів в Україні".

Левко Лук'яненко: «Леонід Кучма та його оточення перетворили Службу безпеки України з органу захисту держави на орган слідкування за опозиційними діячами всередині країни, за політичними партіями. Це абсолютно недемократичний спосіб дії, який суперечить елементарним принципам справедливості й демократії».

Юрій Кармазін: „Після заяви Валерія Кравченка генерал Смешко має подати у відставку. Генеральна прокуратура має порушити проти нього справу за кількома статтями Кримінального кодексу України. Терміново. А парламент має створити тимчасову слідчу комісію з перевірки наведених даних".

Геннадій Удовенко повідомив, що очолюваний ним комітет обов'язково розгляне це питання на своєму засіданні... Він назвав «дуже промовистою тенденцією» той факт, що звання людей, які роблять викривальні заяви на адресу влади, за два роки стрімко зросли від майора до генерала.

Нагадаємо, що дана заява пролунала напередодні візиту Кучми до Німеччини. Що на цей раз відповість український президент?

За повідомленням інформагентств

А що скаже голова СБУ І. Смешко?

Що ж це робиться в Кучмостані?

Багато дивних подій відбувається в нашому Кучмостані. Але кучмостанська преса мовчить, а російська розповідає про те, що робиться в місті Києві. Іноземні журналісти повідомили, що нашу столицю відвідав один з кандидатів на посаду президента Російської Федерації Іван Рибкін. Але про це дізналися пізніше, бо, перебуваючи в Києві, він чотири доби не зв'язувався з Москвою, де його шукали і міркували, куди він подівся, часом не загинув? Коли з'ясувалось, що Рибкін не вмер, не став заручником, а відпочивав (як стверджували офіційні путінські телеканали) у сусідній країні, почали поширюватися чутки, що то була „романтична" подорож росіянина до якоїсь чарівної киянки.

Рибкін

Але повернувшись до Москви, Рибкін спочатку казав щось дуже нелогічне, плутане, виглядав якось дивно, проте, від'їхавши до Лондона, до свого приятеля і колеги, а нині політичного емігранта Бориса Березовського, претендент на російський престол зробив заяву. За словами Рибкіна, його заманили до Києва, обіцяючи зустріч і переговори з президентом Чечні Асланом Масхадовим. Слід сказати, що коли Іван Рибкін був секретарем Ради національної безпеки Росії, він неодноразово зустрічався з чеченськими керівниками. В цих зустрічах брав участь його тодішній заступник у РНБ Березовський.

Однак у Києві, замість побачення з генералом Масхадовим, Рибкіна відвезли кудись у незнайоме місце, «нагодували» наркотиками і 4 доби протримали в несвідомому стані. Потім йому поставили умову, щоб він відмовився від участі в теледебатах з іншими кандидатами в президенти Росії, а згодом, щоб він взагалі зняв свою кандидатуру з виборчих перегонів. Після цього Рибкіна літаком доправили до Москви.

Отже, все не так смішно, як пише про це кучмостанська преса зараз, коли вже все сталося, і вимушені пригоди іноземного політика на нашій території закінчилися. Раніше треба було писати.

Газета «День», що дуже співчуває СДПУ (о), вирішила все звести до інтимної інтриги. А насправді виникають дуже серйозні запитання. Є незалежна (за офіційним статусом) держава, що має свої кордони, свої закони, свої «компетентні органи». Раптом без дозволу цієї держави на її територію силоміць привозять іноземного політика, піддають його тут насильству і потім знову відвозять за кордон. Хотілося б знати, це відбувалося без відома кучмостанських керівників та силових структур чи за домовленістю?

Якщо з відома – то це кримінальщина, що дуже нагадує справу Гонгадзе, якщо ні - то що ж це за держава, де спецслужби інших країн можуть робити все, що їм заманеться?

А якщо вони, переконавшись, що в Кучмостані все дозволено, почнуть здійснювати тут акції, які незручно здійснювати в Росії, наприклад, почнуть возити сюди на розстріл чеченських повстанців, а нам доведеться відповідати перед усім світовим співтовариством за злочини, що кояться на нашій території? Чи викрадатимуть і ховатимуть на наших теренах заручників, тих-таки журналістів, як це було зроблено зі спеціальним кореспондентом по Чечні радіо «Свобода» Андрієм Бабицьким?

Цікаво, що ще й досі ніяких коментарів ні від кучмостанського президента, ні від інших кучмостанських офіційних осіб ми не чули. Нібито все це сталося не в них «під носом», а десь там у республіці Буркіна-Фасо в Західній Африці.

Їхня поведінка нагадує анекдот радянських часів. Запитують, яка держава найагресивніша? Відповідають: США, бо вони втручаються у внутрішні справи СССР у всіх регіонах світу. Запитують, а яка держава наймиролюбніша? Відповідають: окупований совєтськими військами Афганістан, бо він навіть у свої внутрішні справи не втручається. Слід розуміти, що нинішнє керівництво, сподіваємось, таки ж України, а не Кучмостану, не хоче втручатися у внутрішні справи російських спецслужб на теренах України?

Євген Сєпанюк

"ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ" ВЧАТЬ „ГЕРОЇЗМУ" УКРАЇНЦІВ

15 лютого виповнилося 15 років з дня виведення з Афганістану радянських військ, чим закінчилася одна з найганебніших воєн, розв'язаних московським імперіалізмом. То була трагедія багатьох народів, у тому числі й українського, тисячі синів якого ставали каліками й гинули за чужі їм інтереси імперії.

На жаль, ті, хто опинився при державному кермі в нашій державі, ще й досі не зробили та й не збираються робити належних висновків з афганської трагедії.

Газета "Урядовий кур'єр" (№29 від 14 лютого ц.р.) вмістила на І-й сторінці дві "афганські" фотографії під заголовком: "Вони виконували свій воїнський обов'язок".

Обов'язок перед ким? Перед брежнєвським Кремлем? Невже саме цю ганебну обставину, спричинену підневільним становищем України, маємо вважати найпочеснішою для нас серед інших обставин того міжнародного злочину?

Знайомство з іншими "афганськими" публікаціями газети дає всі підстави вважати, що саме під таким кутом зору оцінюють "афганців" замовники „музики" в сучасній Україні. Понад те, вони ще й пишаються причетністю до геноциду афганського народу, подбавши, щоб ювілейні заходи пройшли якомога помпезніше, з патетичними промовами, з обіймами та сльозами "героїв", з покладанням вінків до пам'ятників афганцям. До речі, тих пам'ятників споруджено в Україні куди більше, ніж справжнім її героям, і всі вони мають статус не споруд для увічнення пам'яті про окрему людину, а монументів національного значення.

Спогади одного з організаторів дикого московського розбою озаглавлені: "Уроки мужності полковника Мініна"... Ось, виявляється, з кого ми маємо брати уроки! З того, чиї груди з обох боків обвішані московськими нагородами, хто й досі не покаявся в своїх страшних гріхах, а, навпаки, ще й гордиться ними і, вважаючись одним з "кращих спеціалістів Державної прикордонної служби України", вихваляється на всяких зібраннях та імпрезах: "Мабуть, не всі у нас знають, що прикордонники теж брали участь у тій війні. Я можу навести численні приклади мужності й героїзму, виявленого ними під час проведення спеціальних операцій, керівником яких я був".

Серед "героїв" названий і капітан В.Попков, на рахунку якого понад дві тисячі бойових вильотів у афганське небо. Легко уявити, скільки горя приніс той „ас" на землю афганську...

Агресору ніколи не пощастить завоювати серце народу, чию землю він прагне загарбати. І даремно всі оті мініни ще й досі повторюють заяложені кліше на зразок: "інтернаціональна допомога", „обов'язок перед Батьківщиною". Програли ганебну війну не тільки кремлівські політики, а всі, хто був причетний до афганської авантюри.

Закінчуються спогади такими словами: „Бойовий досвід, здобутий на війні в Афганістані, полковник у відставці Г. Мінін передає сьогоднішнім прикордонникам".

Отже, сьогоднішні українські прикордонники мають вчитися у вчорашнього афганського вбивці. А чому б їм не повчитися у шляхетних Січових стрільців, які захищали Українську Народну Республіку, у воїнів Української Повстанської Армії - борців за Українську Самостійну Соборну Державу проти гітлерівських і сталінських поневолювачів?

Відповідь на це запитання може бути тільки одна. Продаючи Україну, антинародна кучмівська кліка, як вогню, боїться відродження нашої історичної пам'яті. Перетворюючи Україну на московську колонію, вона домагається того, щоб населення в ній молилося помосковськи, щоб шанувало "героїв" тільки московських. Що ж до колишніх воїнів- „афганців", то до них влада ставиться так само злочинно, як і до всього українського народу. Звісно, генерали та старші офіцери на життя не скаржаться. Основна ж маса тих, хто пройшов крізь афганське пекло, змушена злидарювати. А воїн, що закам'янів на п'єдесталі монумента, на жаль, не оживає і не повертає зброї проти справжніх своїх ворогів.

Василь Заєць

"КАКОЮ НАРАВИЦА, ТАКОЮ СІБЄ ГАВАРУ..."

Але ж уже дістали, - ой, дістали!.. Якби не синьо-жовтий прапор над міськрадою, думала б, що їду рязанським тролейбусом до Тули, а не рідним київським — із Чоколівки до Хрещатика.

І що не день - то заподадливіше: "Каму білєтікі? Пакупаєм, пажалуста... Кар-кар-кар... А у вас што? Га? Што?.."

Відвертаю голову, бо все одно маю проїзний. Але ж уже дістали, - ой, дістали!.. "Што у вас, спрашіваю?" - "Я вас не розумію", - відчеканюю чемно, дивлячись у її ну зовсім не рязанське обличчя. Ошелешено відхиляється: "Не поняла... Как ето?.." Тепер усміхаюсь я: "Не ро-зу-мію вас". - "Ти смотрі", - поволі повертається у свій звичний вєркосердюцько-вар'ятський світ, і починається люмпенський коментар - на 32 зуби. Та це мене вже не обходить.

Із того коментаря висілось: "...Подпісали бумагу... шо какой хочу, такой говорю..."

Отож, телефоную у тролейбусне депо № 3, і веселий чоловічий голос, почувши: "Це з редакції газети "Нація і держава", - із готовністю відгукується: "Дуже приємно... А яка проблема? Кондуктори? Та вже півроку, як ми з кожним із них підписали договір, що працюватиме лише державною мовою. Але ж ви знаєте наших людей... Та й ситуація в державі... Правду кажете, треба контролювати...".

Звісно, якщо Азарову можна нехтувати державною мовою із владних висот, то чому не можна цього самого робити тьоті Мані із народних низів? Демократія ж. Це в Європі б'ють пику за образу національної гідності та топотання національних прав, а 80 відсотків українців у своїй державі, не годні здолати синдрому другосортності: то переварюють підкинуті їм поняття "політична нація" і "громадянське суспільство", то не узгодять ніяк, хто ж у державі нацменшина, а хто - титульна нація, то чекають, що влада прозріє і зупинить нову хвилю русифікації, то, звідчаявшись, усе спихають на "Просвіту"... А "Просвіта" не може, даруйте, на ножі із владою ставати, на суд її подавати - бо на бюджеті сидить. Чи, таки, подає, та ми не знаємо? Бо хто ж кусає руку, яка хліб дає?.. Її лише усовіщають, пощипують, поплескують. Хоча дуже чесно сказав Павло Мовчан на 95-й річниці з дня народження Степана Бандери: «Нас заганять, уже загнали в резервацію».

...Що може національно пробуджений люд? Усе!!

Грудень 1988-го - січень 1989-го: збурунилися глибинні пласти нації, сколихнулися застояні води терпіння, заколисані душі опритомніли кличем "Повстань!".

Екстаз лету, змагу, відкриттів і здобувань. Де й узялась та вогненна енергія пробудження, жаги волі й знань про свою історію, свою культуру, свою вікову дорогу, своїх героїв і мучеників... І ніби пароль змін - "Товариство української мови імені Тараса Шевченка". Навертались заблудлі й ошукані, каялися ті, що не відали, – тисячі й тисячі. А хохла, який зрадив, жерла ненависть до тих, хто залишився вірним... Ми були за крок до омріяної мети - і... побоялися взяти владу, буквально випустили її з рук...

Маятник доходить своєї крайньої точки. Дістають, - ой, дістають! Он парламент постановив, що краще буде звертатись, замість "пане полковнику", "товаришу полковнику". Ностальгія за кліткою - кому залізною, кому золотою - залишилась. І виросла велика інерція негативу, яку маємо зрушити неприйняттям наруги, спротивом. Проминуло 15 років із часу утворення Товариства української мови, яке проіснувало 5 років, і тепер зостались його острівці – в Київському університеті, ще десь... Маятник доходить своєї крайньої точки...

"А какая разніца, какім язиком разговарівать? - підтакувала кондукторці худенька бабця.

- Ліш би чалавєк харошій..."

А "харошій" - це той, хто не вбиває, а лише на шию сідає? І згинає, і на коліна ставить? Пардон, женщина, - не ро-зу-мі-ю! І ти, владо, пардон. Говоріть по-українськи.

Звісно, сьогодні без проблем можна, замість грубих у поводженні російськомовних кондукторів, обладнати машини автооголошувачами. І той, хто втратить працю, матиме час подумати, чому в Англії процвітає англійська, а в Ізраїлі – іврит.

Наталка Поклад

"Наша Україна" за мораторій на приватизацію землі

Віктор Ющенко в інтерв'ю журналістам повідомив, що блок „Наша Україна" виступатиме за мораторій на приватизацію землі.

На думку Ющенка, якщо в нинішніх непрозорих умовах піти на приватизацію землі, то завтра в Україні з'являться плантатори. «Перш ніж почати приватизацію, треба завершити персоніфікацію землі, тобто видачу державних актів селянам. За 3 роки їх видано всього 51 відсоток», - підкреслив Ющенко.

„Сьогодні влада не готова забезпечити на ринку землі чесну приватизацію. Сьогодні під Києвом неможливо за декілька тисяч доларів купити гектар болота. А, скажімо, на Сумщині за ці гроші можна купити півсела. Ці перекоси свідчать про несформованість ринку землі...

Сьогодні мораторій на приватизацію землі – єдиний спосіб зупинити маніпулювання і грабіж. Повернутися до цього питання треба тоді, коли в Україні буде чесна і відповідальна влада", - заявив Віктор Ющенко.

Вставаймо, кайдани порвімо...

Після виступу міністра оборони України Євгена Марчука, в якому він виклав план скорочення української армії, нам, українським націоналістам, серце кров'ю обливається. У Новограді-Волинському скоротили артилерійський полк, техніку порізали на брухт, а будівлі, неначе після землетрусу. І ніхто відповідальності не несе. А це ж народне добро... Тепер збираються розформовувати дивізію. Це вдарить по економіці всього міста. Це злочин проти держави. 13 важких років Україна годувала армію, а зараз ворожа рука хоче роззброїти нашу державу.

Міністр оборони прикривається лозунгами про модернізовану невелику армію європейського зразка. Тим часом імперська Росія і її сателіт - лукашенківська Білорусь нарощують свою військову потугу на кордонах України. Роззброєння української армії проводиться в той час, коли над Україною нависла загроза російської агресії, першим дзвіночком якої став інцидент з будівництвом дамби на український острів Тузла.

Владарювання Кучми невпинно добігає ганебного кінця, і він поспіхом намагається віддати залишки української незалежності Москві. Саме для того, щоб зробити Україну беззахисною, скорочуються і роззброюються її Збройні сили. Невже в Генеральному штабі нема жодного порядного генерала, який виступив би на захист армії?

Українці не підтримують такої «реформи», тому що розуміють: армія – наш захист, вона гарантує стабільне заможне і спокійне життя. Тільки потужна армія є гарантом того, що з державою будуть рахуватися і поважати на міжнародній арені. Світ поважає сильних.

Президент Кравчук зробив величезну помилку, віддавши ядерну зброю, тим поставивши Україну на коліна. Мало того, що російські магнати контролюють 70% української економіки, а як ослабити армію, то вони нашу державу цілком поглинуть. А все це твориться тому, що в нас слабкий президент. Поки ще не пізно лідерам опозиції потрібно об'єднатися і підіймати людей на масові виступи, інакше владу в країні змінити не вдасться.

Цей режим ніколи добровільно не те що не відмовиться від влади, а навіть не погодиться на проведення чесних, всенародних виборів.

„... Вставайте! Кайдани порвіте
та вражою, злою кров'ю волю окропіте!.."

Т. Шевченко

Михайло Кот,
голова Братства вояків ОУН-УПА,
Житомирська обл.

Кучма бореться сам із собою...

Виступаючи на Всеукраїнській нараді з проблем боротьби з організованою злочинністю і корупцією Леонід Кучма визнав, що результатів від тієї боротьби мало.

Зокрема Кучма вважає, що корупція супроводжує зміну форм власності та переділ майна. Думка слушна. Коли колишня загальнодержавна власність дивним чином опинилася в руках Даниловича і його команди, то як це кваліфікувати? Як корупцію, чи переділ майна?

Хотілося б запитати у гаранта наших злиднів, якщо заводи передаються за копійки його найближчому оточенню, то це корупція чи зміна форми власності. Незаконна приватизація місця козацької слави Трахтимирова - це корупція чи просто забавки такого собі маленького олігарха, який потім оплачує перебування всього президентського кагалу у Баден-Бадені?

Далі гарант продовжує: „...наголошу ще раз, що боротьба з економічною злочинністю та корупцією - це життєво необхідна справа всього суспільства". Він, що, збирається притягати до судової відповідальності своїх подільників, свою челядь, членів своєї "сім'ї? Думаю, що від такого запитання самому Л.Д. стане смішно.

Ну а далі іще цікавіше: **„...робити успішний бізнес і не порушувати численні нормативні акти у нас неможливо".** Такі одкровення виглядають так, нібито сам Кучма вчора прилетів з Марса чи прибрьохав зі свого родинного Чайкина. Хто ж протягом 10 років культивував абсурдні правила для українського бізнесу, за яких підприємцю для того, щоб вижити, доводиться відкупатися від всіх "контролюючих" органів? Більшої цинічності годі й чекати...

Далі Л.Д. стає майже опозиціонером: "...живлячим елементом корупції залишається потужний бюрократичний апарат. З початку адміністративної реформи у грудні 1999 року чисельність апарату секретаріату Кабінету Міністрів збільшувалася 18 разів, апаратів інших центральних органів виконавчої влади - 95 разів. Замість передбаченого адмінреформою скорочення службовців, їх чисельність зросла на 21 %. Органи виконавчої влади змагаються один з одним, запроваджуючи всілякі надбавки й доплати". Хто ж, як не Кучма посадив на шию народу цей колосальний бюрократичний апарат?

Кучма констатував, що „якби правоохоронці щоразу діяли за законом, формування багатьох кримінальних угруповань... можна було б попередити". Проте і тут Данилович лукавить. А звідки, як з-під землі взялися у перші місяці його приходу до влади 1994 р. бандитські кримінальні угруповання, які не визнавали ніяких законів? Хто напустив на незалежних підприємців бандитів, розчищаючи "території"" для підконтрольного йому бізнесу Але і в цьому у Кучми, як завжди, винні "стрілочники"...

Корупція є наслідком зрощення кримінальних елементів і державного апарату. Те, що відбувається під час другого терміну президентства Кучми, створює реальну загрозу майбутньому українському етносу. Бо з мораллю, яка нині масово культивується, громадянин стоїть перед вибором: або стати частиною цього кримінального і корумпованого суспільства, або ж бути розтоптаним і знищеним цією нелюдською системою.

Очевидно, існує ще третій вибір - протистояння злочинній системі влади. Але, зважаючи на провідну роль правоохоронних органів у криміналізації країни, відсутність ліберальних політичних організацій, протистояння може мати дуже небезпечні форми, не виключаючи політичного терору проти найбільш яскравих опонентів цієї системи.

Віктор Каспрук

СКАРГА ПОЛЯКАМ НА УКРАЇНЦІВ

Даючи інтерв'ю „кишеньковому" тележурналісту Банкової В'ячеславу Піховшеку, президент Кучма попросив його навести приклад, коли і де представники своєї держави скаржилися іноземцям на власну країну і власне керівництво. Мовляв, він, Кучма, таких негативних, обурливих прикладів навести не може. Крім, звісно, української опозиції, що постійно звертається зі скаргами до Ради Європи, ОБСЄ та Венеціанської комісії. Варто додати до того, що сказав Кучма: ніхто з опозиціонерів не скаржився на Україну й українців. Йшлося про режим Кучми, який нехтує обов'язковими для всіх європейських держав нормами.

А приклади скарг іноземців на власну країну і власний народ уже є. Дав їх Леонід Кучма. Зустрічаючись з президентом Польщі Александром Кваснєвським, наш „татусь" вилив полякам справжнісінький потік звинувачень на адресу своїх співгромадян. Полякам докладно розповіли, яка то є погана українська опозиція і над усе „Наша Україна", яка вона антипольська. Кучма так відчайдушно скаржився польському президентові на своїх співвітчизників, що, здавалося, ще трохи, і він проситиме поляків захистити його від українців.

Також Кучма продемонстрував і особливу антипатію до львів'ян. Запрошуючи польських та інших іноземних журналістів частіше відвідувати Україну, він заявив, що готовий навіть відшкодувати з українського державного бюджету деякі їхні витрати, «аби вони не лише до Львова їздили». А за кілька днів до цього Кучма в розмові з Піховшеком обурювався, що хтось з лідерів опозиції протиставляє різні регіони України один одному...

Так, Кучма мав рацію, коли казав, що не знає прикладів міжнародних доносів державних діячів на свою державу. Не можна й уявити собі, щоб угорський президент поскаржився на угорців румунам, а болгарський - на болгар грекам. Так можуть поводитися тільки люди, випадкові на президентській посаді. Навіть президент найвідсталішої країни, що її й на мапі не знайдеш, знає, що так робити не можна, бо виглядає це дурнувато й ганебно.

Кожен такий виступ Кучми завдає величезної шкоди міжнародному іміджу України, виховує в колах іноземної громадськості зневагу до нашого народу. На жаль, так влаштовано людську психологію, що вади чи чесноти лідера країни поширюються на цілу націю.

Кучма демонструє, що українці не здатні дати собі раду самостійно, завжди потребують іноземців, щоб вони розв'язували наші проблеми, буцімто ми якийсь неповноцінний народ. Та й справді, якщо маємо такого президента...

Якось мені довелося прочитати, як одна наша українка дивилася телевізійний виступ Кучми в компанії своїх друзів-литовців у Каунасі. Батько її друзів, литовський націоналіст, який відбував табори разом з вояками ОУН-УПА, звик з того часу глибоко шанувати українців. Але наш «татусь» верз таке, що українка ледве стримувала сльози від ганьби і приниження. А литовці дивилися на неї з щирим співчуттям: це ж треба, щоб достойному народові так не пощастило з президентом...

У цьому вирішальному 2004 році маємо покласти край цій ганьбі.

Микола Чорноморенко

P.S. Важко сказати, наскільки самим литовцям поталанило з президентом Паксасом, якого звинувачують у зв'язках з російськими спецслужбами, але процедуру імпічменту там вже розпочали...

ДЛЯ НАС УСІХ ВОНА БУЛА ПАНІ СЛАВА

1 Удень - школа, а ввечері - діяльність в обласному Проводі юнацької мережі ОУН та ще заочно опановувала філософію в м. Львові. Проте, вже перед початком військового протистояння Німеччини з СССР, вона перейшла у підпілля і в лісі вишколювала загін молоді.

Восени 1941 р. Анна-Євгенія Музика переїхала до Львова й вступила до Політехніки на відділення будівництва мостів і доріг, де провчилася 5 семестрів.

Коли було створено легендарну Українську Повстанську Армію, то Анна-Євгенія під керівництвом Катрусі Зарицької завзято взялася за розбудову Червоного Хреста в Україні .

Восени 1943 р. її було заарештовано, й усе літо аж до осені вона перебувала у відомій катівні «на Лонцького», звідкіля її врешті-решт врятували друзі, і в 1944 р. вона вже проводить вишкіл у Перемишлі. У цей час до Львова увійшли частини совєтської армії, і п. Музику за наказом Проводу ОУН терміново відсилають до Відня.

Після капітуляції гітлерівської Німеччини життя Анни-Євгенії більше нагадувало детективний роман із різноманітними пригодами, ніж життя молодої привабливої жінки в Західній Європі.

Вона брала безпосередню участь у викраденні пораненого під час бомбардування голови Українського Державного Правління Ярослава Стецька зі шпиталю в Шітенгоффені з метою врятування його від більшовиків та в нелегальному перевезенні через англійську окупаційну зону до Мюнхена. Зокрема на неї покладали завдання з переправки наших людей до Баварії та інші ризиковані справи.

У 1946 р. Анна-Євгенія Музика одружилася із Ярославом Стецьком, якого вже на той час (1945 р.) разом із Степаном Бандерою та Романом Шухевичем було обрано членом Бюро Проводу ОУН(р). Уряд СССР вимагав серед 12 особливо «ворожих СССР осіб» їх повернення на «совєтскую Родіну». Ярослав Стецько, ще з часу свого врятування, називав свою дружину лагідно - Славою, тож усе своє подальше життя вона прожила в українському середовищі як Слава Стецько. Через конспірацію, живучи в Німеччині, їм доводилося офіційно жити під прізвищем Д. Проте слід наголосити на тому, що за увесь час перебування поза межами України ані Ярослав Стецько, ані його дружина не взяли якогось іншого підданства, крім українського (а це робило життя вельми складним), бо не міг голова Українського уряду і його дружина мати неукраїнське підданство!

16 квітня 1946 р. у Мюнхені було створено Антибольшевицький Блок Народів (АБН), який очолив Ярослав Стецько. Цією подією було розпочато новий етап у діяльності ОУН. Активно допомагаючи своєму чоловікові і працюючи безпосередньо у відділі зовнішньої політики ОУН та в АБН, Слава Стецько отримала вищу філологічну освіту (англійська та французька мови) у правничому німецькому вищому навчальному закладі в Баварії і після цього склала магістерські іспити з політології у Вільному Українському Університеті в Мюнхені.

Про ті часи сама Слава Стецько згадує: «В час окупації України большевицькою Росією ОУН з-під стяга Степана Бандери прямо й через АБН, через Світову Антикомуністичну Лігу (ВАКЛ), через Європейську Раду за свободу широко поставила була інформацію *в* цілому світі. Крім українських газет і журналів, ми видавали [...] "Юкрайніан Рев'ю", "Украйніян Квотерлі", "Ехо оф Юкреїн", "Ін Юкреїн", "Л'Єст Юропієн" (пофранц.), "АБН - кореспонденс" (зараз лише по-англійськи, але раніше по-іспанськи й по-португальськи), "Det Fria Ukraina" (пошведськи), "Набат" (по-російськи) та різні неперіодичні видання, видавали сотні брошур і десятки багатотомних книжок.

Різного роду акціями - по радіо, телебаченню і в пресі - ми звертали увагу світу на Україну. Акція в Стокгольмі проти Хрущова, акції в роковини голоду, масові демонстрації - не раз по 10 і більше тисяч людей брали участь у перші роки еміграції в Мюнхені, в Торонто, часто в Нью-Йорку, у Вашингтоні, Канберрі (Австралія), Буенос-Айресі (Аргентина); масові акції в Британії змусили до втечі Шелепіна; протестні акції проти арештів в Україні; влаштовували прес-конференції з нагоди різних конгресів, конференцій, поїздок наших провідних людей до різних країн світу - азійських, Північної і Південної Америки, Туреччини, країн Близького Сходу, Австралії, Мальти. Творили парламентські лобі у Великій Британії 105 послів з обох партій, в американському конгресі, у канадському парламенті. Давали грамоти визначним чужинцям, що спричинилися до популяризації української справи, і, що найважливіше, – втримували з ними безперервні зв'язки.

Ми досягали успіху в наших пропагандистських акціях, бо йшли під гаслом «Свобода народам! Свобода людині!" Московській імперській ідеї ми скрізь протиставляли ідею нації; імперії – національну державу, право кожного народу на власну державу на своїй етнічній території».

Слід визнати, що, завдяки активній міжнародній діяльності Ярослава Стецька, тогочасний терен української дипломатії був дуже обширним і охоплював ледве не увесь світ. Лише хочу наголосити, що завжди й усюди поряд із ним була вірна подруга і визначний політичний діяч Слава Стецько. З усіх питань вони радились, обговорювали політичні акції та виступи; Ярослав Стецько мав підірване перебуванням у концтаборі Заксенгавзен здоров'я, тож при потребі дружина його завжди підміняла.

Голова уряду Туреччини офіційно запросив голову Українського державного правління із делегацією до своєї держави, уряд СССР надіслав три офіційні ноти, щоб цей візит було скасовано, проте, не зважаючи ні на що, делегація прибула і, більше того, вийшла в море на кораблі і неподалік територіальних вод України набрали рідної води в пляшечку. Нею була скроплена в 1956р. могила Степана Бандери в Мюнхені - і Бандера, і Стецько усе своє життя палко жадали, щоб побувати усюди в Україні: на Чорному морі, на Дніпрі, у Києві, на Сході...

Після створення на острові Тайвань Китайської республіки було складено угоду про співпрацю у боротьбі проти комуно-большевицької ідеології і комуно-імперіалістичних режимів між головою уряду Національного Китаю генералом Чан Кай Ші і Головою Українського державного правління, Головою АБН Ярославом Стецьком. Була довготривала і плідна спільна робота АБН і Китайської антикомуністичної ліги, яка врешті-решт призвела до створення Світової антикомуністичної ліги (ВАКЛ). Хоча українська делегація й була ініціатором проведення першої конференції 1958 р. у столиці Мексики, а Я. Стецько був одним із засновників комітету по створенню ВАКЛ, проте існували суттєві розбіжності, які не робили можливим повноцінне і рівноправне входження України до Ліги.

Україна твердо виборювала право представництва як самостійна держава. Завдячуючи принциповій поведінці та переконливій аргументації обгрунтувань усіх членів української делегації, а серед них і Слави Стецько, у 1961 р. у Токіо усі формальності було виконано й існування ВАКЛ було проголошено, а Я.Стецька введено до складу керівництва Лігою.

Слава Стецько у ці роки вела активну, безпосередню роботу з проведення та організації конференцій АБН у Мюнхені, Лондоні, Манчестері, Парижі, Римі, на Мальті, у Торонто, Вашингтоні, Нью-Йорку. Брала участь у багатьох міжнародних конференціях - Азійської Антикомуністичної Ліги (АПАКЛ), Конференції Південноамериканського континенту, Американської Ради за Свободу. Вельми активно і, головне, продуктивно розбудовувала структурну мережу АБН по всьому світу. Вона є однією із засновників Європейської Ради за свободу і демократію. Тривалий час безпосередньо займалася журналом «АБН-кореспонденс» і була його головним редактором.

Славі та Ярославу заздрили, що вони були такою гарною, люблячою одне одного парою друзів-партнерів. Вони були справжніми сподвижниками в повсякденному житті, у повсякденній праці, у жертовній боротьбі, у мріях, у милуванні природою чи мистецтвом, у ставленні до природного і політичного довкілля. Вони завжди були разом, завжди і в усьому, їм заздрили «чорною» глухою заздрістю, проте плітки їх не зачіпали, вони їх не чули. «Славця - то лише куховарка при Ньому…» Якщо й так, то що вам від того, круки чорні?! Проте це ж було не так. Читачі, погляньте, який же то обсяг політичної, крім домашньої, роботи здійснювала ця Жінка! А Ярослав Стецько ж ще й часто хворів.

Слава Стецько була членом ЦК АБН, а з 1986 р. – президентом АБН і членом Президії ВАКЛ та співголовою Європейської Ради за свободу. Протягом багатьох років входила до складу ЦК Спілки Української Молоді (СУМ) і за свою діяльність у цій організації нагороджена медаллю дружинника-міжнародника СУМу. З 1968 р. Ярослава Стецько було обрано головою революційної ОУН, а Слава Стецько постійно була членом Проводу ОУН.

У липні 199І р. на VIII Великому Зборі ОУН(б) Головою проводу було обрано Славу Стецько. У цей визначальний час організація довірила своє майбутнє саме їй, жінці. Проте вже перед цим обранням вона вперше (після Другої світової війни) побувала у Львові на святкуванні 50-ліття Акту відновлення української державності (30 червня 1941 р.). „Коли зійшла на збиту з дощок імпровізовану трибуну (...), стала перед велелюдним віче, серце мені зайшлося від хвилювання: всі вулиці довкола запруджені людьми з українськими національними прапорами, з хоругвами. Враження було надзвичайне". І це враження вона вже ніколи не втрачала... „До мене підійшли московські журналісти, щоб взяти інтерв'ю, і запитали, яка наша головна ціль". „Розвалити імперію на самостійні держави", - відповіла я. - „Яким чином?" – „Зсередини". З того часу вона повністю і назавжди повертається в Україну і переносить увесь тягар боротьби на рідні терени.

28- 29 березня 1992 р. у м. Києві відбулася Конференція Українських Націоналістів, її було зініційовано Славою Стецько. Конференція зібрала велику кількість патріотично налаштованих учасників з найрізноманітнішими поглядами на українське державне будівництво, культуру, політику, мистецтво, науку тощо. Конференція напрацювала політичні документи, які стали основою для ідеологічних та програмних документів для нового націоналістичного об'єднання на українських теренах.

Розгорнута велика робота увінчалася Установчим з'їздом Конгресу Українських Націоналістів у жовтні 1992 р., який обрав Славу Стецько Головою, а І Збір КУН затвердив статут і програму нової політичної партії.

Слава Стецько дуже скоро набула статусу загальновизнаного лідера правоцентристських сил України. Далеко не всім це припало до душі. Деякі прагнули позмагатися за це право, а деякі виключно заздрили.

Проте вона завжди і з усіма поводилася тактовно - давалася взнаки вроджена інтелігентність і досвід, набутий від спілкування із великими, справжніми українськими інтелігентами, як зараз іноли їх пишномовно величають аристократами духу. Обіймати ж лідерство їй надавала Божа харизма, яка її оберігала, надихала на визначні вчинки, допомагала впливати на загал, робила можливим переконувати своїх і чужих і примушувала вірити їй більше, ніж самому собі. Цього ж досягти без Божого провидіння неможливо!

"Я ніколи не думала над тим, ким я буду в Українській державі, але свято вірила в майбутність українського народу, вірила, що він буде вільний, бо ж стільки мільйонів загинуло в боротьбі за його волю! Я вірила в Божу справедливість.

Я вдячна виборцям, що обрали мене народним депутатом, але я свідома того, що не моя скромна особа перемогла на виборах: це перемогли Степан Бандера, Роман Шухевич, Ярослав Стецько, тисячі незнаних бійців ОУН-УПА, перемогли ідеї українського націоналізму. [...] Я вірю, що український нарід стане господарем на своїй землі. Я вірю в силу українського націоналізму, я вірю в Українську Націю!" - коротке слово, виголошене Славою Стецько під час прийняття присяги народного депутата у Верховній Раді України 19 березня 1997 року.

Перший збір Конгресу пані Слава вважала всенародним, бо лише учасників під гаслом "Розбудуй Українську державу" палац "Україна" в Києві вмістив 5070 чоловік.

Перший етап перетворення української мрії в реальність відбувся - Українська держава існує і є суб'єктом міжнародного права.

(Закінчення в наступному номері)

Світлини з архіву КУН

Спецгрупи енкаведистів, маскуючись під бандерівців, вбивали невинних

Хочу розповісти про насильства, вбивства цивільного населення в моєму рідному селі Йосипівці Буського району, що на Львівщині, в 1944-1953 рр.

Енкаведисти усілякими способами намагалися виловити й знищити учасників Руху опору. Вони оточували обійстя, дротами проколювали все в хатах і господарчих будівлях; зі стодол і хлівів викидали сіно, дрова, дошки; у житлових приміщеннях зривали підлогу, розвалювали печі, викидали меблі, ламали дахи, забирали документи, фотографії і крали все, що потрапляло під руки. Це супроводжувалося грубою російською лайкою. А насамкінець вимагали щось „покушать і попіть".

Під прикриттям боротьби проти бандерівців більшовицькі „визволителі" масово вбивали ні в чому не винних людей. Ось лише деякі випадки.

В червні 1944 р. в день „визволення" села від німецьких окупантів розстріляли господаря Івана Литвина, ніби за те, що подав неправильну інформацію про наявність ворога в селі.

Восени того ж року розстріляли Михайла Павлика лише за те, що не зупинився на команду: „стой", а може, за те, що був членом управи „Просвіти".

Увечері 29 листопада 1945 року облавники, шукаючи бандерівців, через вікно обстріляли оселю родини Кішай і прострелили руку п'ятирічній Вірі. Розгублених батьків та стікаючу кров'ю маленьку Віру сусіди відвезли за 23 кілометри до Золочівської лікарні. Однак рука залишилася кривою. Через неї Віра не змогла продовжити навчання після закінчення школи, знайти роботу. Інвалідську пенсію держава відмовилася платити.

Червневого досвітку 1945 р. було вбито Василя Мацюка, який гнав коней на пасовисько, а Адама Гудиму забрали на допит. Як пізніше розповів сам Адам, його примушували дати фальшиві зізнання, що нібито вбивство вчинили бандерівці.

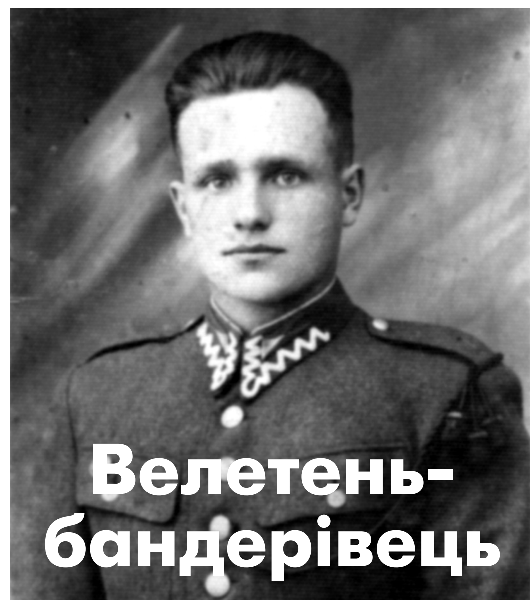
Того ж року біля мостового переходу через річку Покрову облавник застрелив із снайперської гвинтівки Івана Вольчака за те, що той не зупинився на команду „стой".

У село Йосипівку в 1945 році із районного військкомату було прислано двох солдатів організувати кілька підвід для їхніх потреб. Голова сільради розпорядився дати підводи із хутора Заставне. Разом із солдатами до хутора відправився черговий сільради Мирон Гаврилюк. Коли вони йшли понад річкою Покровою, по них відкрили вогонь з автоматичної зброї з боку залізниці. Вбито було одного солдата на прізвище Горобець, що був родом із Золочівського району Харківської області. Вбивцями були енкаведисти, які поверталися з чергових облав. Іншого солдата й чергового сільради під конвоєм привели в район, вимагаючи від них свідчень, що нібито солдата вбили бандерівці. Вони все заперечували, але в НКВС оформили зізнання. Отож ще одна мати оплакувала свого сина і незаслужено проклинала бандерівців.

Щоб підірвати довіру людей до повстанців, були підготовлені спецгрупи псевдобандерівців. Ці озвірілі бандити в жахливий спосіб грабували, мордували і вбивали невинних людей, видаючи себе за воїнів УПА. Невідомими бандитами до 1953 року в селі було вбито понад 40 осіб. Більшовицька влада за участь у Русі опору арештувала й депортувала в табори 42 особи, вивезла до Сибіру 28 родин чисельністю 78 осіб, у т.ч. 25 дітей. Багато з них не повернулося, померли від голоду й холоду.

Вклонімося прахові невинно загиблих, не цураймося пам'яті про їхні страждання. А ще пам'ятаймо, від чиїх рук вони загинули.

Борис Дупелич,
м. Львів

Велетень-бандерівець

Коли я займався реєстрацією міської організації Конгресу в м. Орджонікідзе, шлях пошуку націоналістів звів мене з легендарною людиною.

- *Бандера! Я знав, що ти мене знайдеш!*

Так зустрів мене друг Василь Узнюк. Голосу вояка-упівця позаздрить новобранець. Ніби він піднімає в атаку свою сотню, ніби презирливо плює в очі кату-енкаведисту. Згусток енергії, волі. А очі... Ось саме вони підводять. Добами тримали його кати з зав'язаними очима... Роками гноїли, гнули в шахтах, на лісоповалах - не зламали.

- *Чому Бандера?* – питаю.

- *Не вбили провідника*, - каже він, - *не стратили. Він живий, працює у тисячах таких, як ти. Ви не бандерівці. Ви – Бандери новітньої доби.*

На жаль, сотенного Василя Узнюка немає у списках Дніпропетровського обласного братства вояків ОУН-УПА (до речі, на обліку у міській організації Конгресу зараз є 28 членів УПА).

Як повідав мені упівець з Новомосковська Григорій Лесік, у Криворізько-Марганецький басейн було кинуто катами близько семи тисяч вояків УПА. Члени Конгресу сьогодні їх розшукують.

Надаю дані про друга Василя Михайловича Узнюка: народився 14.01.1914 р. у с. Машов Любомильського району Волинської області. Був офіцером польської армії, воював у 1943-1944 рр. в УПА, псевдо „Верба", „Хмара", „Ведмідь". Займався вишколом груп СБ.

Відгукніться, хто знав друга Узнюка.

Анатолій Коров'яковський,
голова Дніпропетровської ОО КУН

Спецзагін НКВС з керівниками Демидівського райвідділу НКВС, 20 листопада 1945 р.: 1) Петро Коханок з Ільнибоків; 2) заступник командира Сафат Панасюк-Батько; 3) Віктор Підскорбний з Охматкова; 4) Зіновій Поліщук-Вірний з Ільнибоків; 5) Микола Пачковський з Бірку; 6) Коханок з Малева; 7) Юстин Бурець з Ільнибоків; 8) оперативний керівник – капітан НКВС Олексій Чернов; 9) начальник Демидівського райвідділу НКВС майор Тріфонов; 10) командир спецзагону Андрій Остап'юк-Співак зі Свищева; 11) Олександр Бурець з Рудки.

Чому досі не судять цих військових злочинців?

У 1944 році з ініціативи Хрущова в областях УРСР було утворено спецтрійки: секретар обкому КПРС, начальник НКВС області та обласний прокурор. Ці трійки розглядали справи націоналістів та виносили вищу міру покарання – розстріл. На той час при військах НКВС існували військово-польові суди, які так само виносили вироки націоналістам. Водночас діяла й загальна система судочинства, до якої входили й військові трибунали.

Для чого ж знадобилося радянським провідникам так ускладнювати судочинство та частину судів виводити з-під загального контролю? А причина у тому, що в системі НКВС, згодом МДБ та КДБ, були утворені та діяли спецгрупи провокаторів-убивць, які в одностроях УПА винищували населення, а також повстанців та членів ОУН. З лютого 1944 року по грудень 1946 року було знищено 114087 українських патріотів. Спецгрупи "перелицьованих" якраз і творили ті звірства, які потім радянська пропаганда приписала бандерівцям. Ці спецгрупи НКВС у бандерівських одностроях фактично ніким не контролювалися. Вони лише добре забезпечувалися задля боротьби з "бандитами" – так гебісти звали всіх патріотів, які чинили опір чужинцям. З архіву НКВС відомо, що таких спецгруп було утворено 156, і в них було задіяно 1783 радянських військовослужбовці. Відповідно у радянських військових та цивільних прокурорів постала проблема нагляду за тією бандою. Вони неодноразово зверталися у ЦК КПУ і отримали згоду Хрущова. Проте багатьом гебістам вдалося вижити та не потрапити у ті, нашвидкоруч створені, суди.

Більше того, деякі з "перелицьованих" від незалежної Української держави ще й отримують пенсії за „заслуги". Їх судити треба як військових злочинців, які вчинили злочини проти людства. Наприклад, які має "заслуги перед незалежною Україною" колишній начальник Коломийського райвідділу КДБ підполковник тієї злочинної організації Захаров або співробітник тієї ж організації С. Клименко на псевдо "Вовк", який зараз мешкає у Києві? Чому досі не судять цих військових злочинців? Чому досі не судять старшого лейтенанта МДБ Чабана, який живе на добру українську пенсію під Севастополем, а в свій час у якості командира спецгрупи розстрілював ...нічну службу Божу в церкві міста Городок? Тамтешні мешканці досі пам'ятають, як панотець та прочани відспівували забитих удень патріотів-бандерівців, а по них у вікна церкви вдарили з гвинтівок та автоматів ... також "бандерівці", але радянського штибу.

Тепер нам урядовці кажуть, що "всі ветерани заслуговують на повагу". Яка може бути повага до військовими злочинців? Згідно з ратифікованими Україною міжнародними конвенціями такі злочинці повинні бути засуджені та покарані.

Яків Рекруняк,
Хмельницька обл.

Вшанували пам'ять Клима Савура

14 лютого в урочищі Лісничівки в Суських лісах Рівненської області представники політичних партій і громадських організацій краю, гості з Волинської, Тернопільської і Хмельницької областей вшанували пам'ять славного командира УПА Дмитра Клячківського – „Клима Савура" біля пам'ятного хреста на місці його загибелі 12 лютого 1945 р.

За оперативними даними з архівів НКВС було точно встановлено місце останнього бою Клима Савура, який потрапив у засідку разом зі своїми охоронцями. В короткому нерівному бою, перебуваючи в цілковитому оточенні, герої-націоналісти не піддалися окупантові, а, вистрілявши всі набої у ворога, за законами військового лицарства, пустили собі по кулі в скроні. Потім були протоколи впізнавання тіл загиблих, глумління над ними. І безвість... щоб ніколи українці не знали місця вічного спочинку своїх героїв.

Урочистості розпочалися з традиційного богослужіння за упокій душ загиблого лицарства.

Зворушливі промови представників патріотичних організацій з навколишніх селищ Оржева, Клеваня, земляків Дмитра Клячківського зі Збаража Тернопільської області, колишніх побратимів із лав ОУН-УПА з Рівного і Луцька викликали неабиякий інтерес у присутніх. Були представники делегацій від Конгресу Українських Націоналістів, МНК, УНСО та українського вільного козацтва ім. С. Наливайка. До присутніх також звернулись Ігор Кривко - голова Рівненської ОО КУН і Василь Червоній – голова обласної організації УНП, які наголосили на потребі мобілізації націоналістичних і патріотичних сил краю на перемогу на президентських виборах національного лідера України Віктора Ющенка. Тверда політична позиція, наполеглива боротьба, чітка міжпартійна взаємодія, організаційна розбудова структур партій в кожному населеному пункті в поєднанні з безкомпромісною дисциплінованістю кожного активіста дозволить надійно контролювати перебіг виборів з метою протидії таким можливим за нинішньої влади фальшуванням їх результатів. Героїчний чин лицарів ОУН-УПА додає нам віри в себе, віри в свою Націю, віри в її майбутнє.

Розбудова Нації – це запорука розбудови Держави, це вихідна точка і кінцева мета політичної діяльності партії.

Мирослав Вітюк, м. Рівне

ПАМ'ЯТІ КОБЗАРЯ

У Будинку вчителя відбувся вечір пам'яті відомого кобзаря, панотця Київського Кобзарського Цеху Миколи Будника.

Традиція кобзарів і лірників походить від найстарших в Україні-Русі мандрівних епічних співців — скоморохів, калік-перехожих, богомолів. Від них вони успадкували чималу частину духовного репертуару, що генетично пов'язаний з більш ранньою, греко-візантійською традицією. Як і епічні виконавці в інших країнах, кобзарі мали статус мандрівних людей. У пізніші часи виникли корпоративні організації - виконавські епічні школи або цехи, що були осередками захисту прав та передачі традицій кобзарів-лірників.

Мало що з автентичної традиції могло зберегтися після доби голодоморів, колективізацій та тотальних репресій. Старосвітські бандуристи, кобзарі та лірники були винищені радянським терором у тридцяті роки - здавалося, назавжди...

Але в похмурі 70-ті роки в київському інтелектуальному андеґраунді зародився рух шанувальників автентичного співу, які бралися наслідувати традиції старосвітських співаків та музикантів. Одним із фундаторів цього руху був Микола Будник. Власним прикладом він вивів його з підпілля, і вже у 80-ті навколо Будника гуртувалась національно свідома молодь, яка з часом утворила Київський Кобзарський Цех. У майстерні братчики самі виготовляють автентичні музичні інструменти, і не лише для себе: зберігаються вони й у музеях світу, адже зроблені за історичними зразками. Співці відтворюють унікальний репертуар - історичні пісні, думи, старосвітські псальми та канти... Їхнє виконання братчики й продемонстрували на вечорі пам'яті Миколи Будника. Все було, наче сотні років тому: молодий лірник Ярема сумлінно копіював старечу манеру виконання, а Михайло Хай навіть очі заплющував, так вжився в образ сліпця-бандуриста... Традиції, звичайно, треба берегти. Та все ж не залишало відчуття, ніби я в музеї. Бо все наче й на місці, а енергетики слова - нема! І на думку все частіше приходила притча про старі міхи і нове вино... Аж поки на сцену не вийшов Тарас Силенко, а потім його син Ярослав. Маленький кобзар дзвінко й натхненно співав сучасні пісні про крутянських героїв, про квіти, які цвістимуть попри все, і ніяка зима їх не візьме...

Олена Коломієць

ПРИСУДЖЕНО ПРЕМІЇ ІМЕНІ ДМИТРА НИТЧЕНКА

Уп'яте названо прізвища лауреатів премії імені Дмитра Нитченка.

Дмитро Нитченко (літературний псевдонім Дмитра Ніценка) відомий як великий подвижник українського слова. Цей письменник, журналіст, критик, літературознавець, педагог і меценат сповідував особливу релігію — українську книгу. Живучи на чужині, в Австралії, впродовж багатьох десятиліть він сам писав книги, а також рецензував, видавав і пропагував усі найвагоміші твори українською мовою в діаспорі, а також в Україні ще за тоталітарних часів, і навіть продавав їх, щоб за виручені кошти опублікувати нові. Усе життя Дмитра Нитченка, сповнене високого патріотичного змісту, було життям для українського слова, української книги. Заснувавши премію імені великого благодійника, Ліга українських меценатів разом з доньками Дмитра Нитченка - Лесею Ткач (в літературі - Богуславець) та Галиною Кошарською відзначає нею активних пропагандистів української книги.

Серед лауреатів цієї славної премії такі відомі люди, як письменниця і громадська діячка Леся Бризгун-Шанта (Канада), меценат Михайло Гоян (Австралія), перекладач Анна-Галя Горбач (Німеччина), професор Майкл Найдан з Пенсільванського університету (США), знаний громадський діяч Степан Горлач (Канада), головний редактор журналу „Дукля" Іван Яцканин (Словаччина), літературознавець Микола Мушинка (Словаччина), наші славні видавці – Наталка Охмакевич („Обереги"), Михайло Зяблюк („Українська енциклопедія" ім.М-.П.Бажана), Осип Зінкевич („Смолоскип", США), Юрій Кузнецов („Педагогічна преса"), директори книгарень - Ольга Огризло („Українська книгарня", Львів), Мирослав Франків (книжковий магазин у м.Стрию Львівської області), Ніна Васильєва („Мистецтво", Київ), Лідія Вансович („Наукова думка", Київ), Мирослава Войтович („Глобус", Львів), а ще письменники, журналісти, відомі громадські діячі - професор Черкаського університету Володимир Поліщук, головний редактор „Народної газети" Анатолій Шевченко, директор Чернігівського літературно-меморіального музею-заповідника М.Коцюбинського Ігор Коцюбинський, актриса Галина Стефанова, директор Київського будинку вчителя Лариса Мельник, президент Національної радіокомпанії України Віктор Набруско, її віцепрезидент Леонтій Даценко, головний редактор газети „Урядовий кур'єр" Михайло Сорока, головний редактор газети „Нація і держава" Микола Гук, народний депутат України Анатолій Матвієнко...

Премія набуває дедалі більшої популярності, і цього року було чимало достойних номінантів на неї. Традиційно напередодні дня народження Дмитра Нитченка – 21 лютого журі назвало нових лауреатів. Ними стали:

з України:

Ніна Гнатюк, письменниця;

Анатолій Подолинний, професор Вінницького педагогічного університету ім.М.Коцюбинського (спільна);

Наталя Гранич, директор Волинської обласної бібліотеки для дітей (м.Луцьк);

Борис Гривачевський, політичний оглядач Національної телекомпанії України, заслужений журналіст України;

Оксана Думанська, ст.викладач Української академії друкарства, письменниця;

Микола Кагарлицький, письменник;

Василь Клічак, директор видавництва „Просвіта", письменник;

Марія Людкевич, керівник літературної студії „Джерельце" при Львівській державній обласній бібліотеці, редактор газети „Галицьке юнацтво", письменниця;

Іван Малкович, директор видавництва „А-ба-ба-га-ла-ма-га", письменник;

Леонід Фінкельштейн, директор видавництва „Факт";

Олесь Шевченко, головний редактор видавництва „Школа";

з діаспори:

Мар'ян Дальний (Горгота), багатолітній редактор журналу „Нові дні" (Торонто, Канада);

Олексій Коновал, публіцист, член Управи Фундації ім.І.Багряного (США);

Роман Колісник, редактор журналу „Вісті комбатанта", письменник (Торонто, Канада);

Олександр Харченко, багатолітній кореспондент Радіо Канади (Торонто).

Прес-служба Ліги українських меценатів

Дух, що тіло рве до бою

Вийшла у світ книга Левка Лук'яненка «Національна ідея і національна воля», К: МАУП, 2003

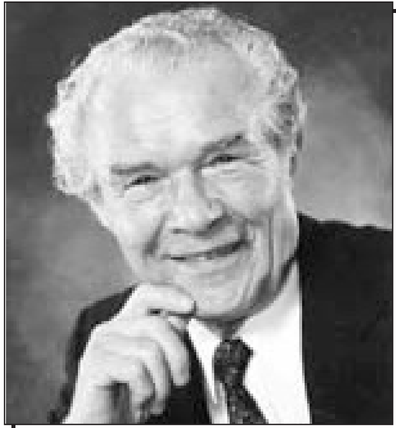
На тлі збанкрутілих політичних карликів кравчучно-кучмівської братви, владних моральних чахликів постає перед читачем українська глиба Вічного революціонера Духу й Чину, вдумливого, логічного, правдивого й справедливого патріарха українського національного сумління – Левка Лук'яненка.

На леті другої половини восьмого десятку літ свого віку з нами розмовляє велет Правди й Добра з молодою душею. Засуджений на смерть, але не вбитий, не зігнутий, непідкупний і незнищенний. Багато таких впало на полі битви за нас з вами, а нами править нечисть, яка судила і вбивала їх, а тепер вона пригріта у зграї кучмівської братви. Тягнеться рука до зброї, а Патріарх вчить нас витримки, підказує мудрість, що подолати ту нечисть маємо моральним судом відродженої нації. Він збагнув і учить нас: „На світі не було, немає й не може бути релігії, вищої за Правду!" А про зміст книги писати не буду: читайте! Ви станете добрішими і людянішими.

Микола Білий

Книжка Михайла Слабошпицького „Українець, який відмовився бути бідним" про видатного українського підприємця і мецената українського походження Петра Яцика, написана у біографічному ключі, вже давно сприймається як книжка зовсім іншого жанру....

УКРАЇНЕЦЬ, ЯКИЙ ВІДМОВИВСЯ БУТИ БІДНИМ

У Полтавській державній аграрній академії за цією книгою було проведено студентську міжфакультетську наукову конференцію під назвою „Професійні та особистісні засади підприємництва Петра Яцика". Її ініціатором і організатором став професор С.Бакай.

41 доповідь студентів різних факультетів – економіки та менеджменту, обліку та фінансів, агрономічного було представлено на цій конференції.

Кожен письменник мріє, аби його книжка знайшла свого читача і стала йому корисною чи принаймні цікавою. Книжка „Українець, який відмовився бути бідним" М. Слабошпицького вже давно багатьма молодими читачами сприймається як своєрідний підручник з підприємництва. Але якщо раніше це були поодинокі випадки, то нині, як кажуть, ідея пішла у маси, і сьогодні книжка стала настільною для тих, хто вчиться у Полтавській державній аграрній академії та в інших навчальних закладах.

Головне, на думку М. Слабошпицького, аби кожен з українців, хто не хоче бути бідним, усвідомив, що багатство - це константа не лише матеріальна, а й духовна, а „убогий духом не може бути багатим, не зважаючи на те, скільки грошей він має", як любив повторювати великий Меценат.

Світлана Короненко

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО

Сьогодні ми запроваджуємо нову рубрику, в якій розповідатимемо про найпоширеніші ситуації, які виникають у житті. Отже, що робити, якщо...

На вулиці до вас підійшов міліціонер і попросив пред'явити документи.

По-перше, не забудьте попросити представника правоохоронних органів показати своє посвідчення. На ваше прохання міліціонер зобов'язаний пред'явити свої документи. Міліцейська форма ні в якому разі не може бути посвідченням. Спробуйте запам'ятати ім'я, прізвище і посаду міліціонера. По-перше, це може стати у нагоді при оскарженні можливих неправомірних дій. По-друге, дасть вам можливість керувати розмовою. Часто працівники міліції уникають чітко і розбірливо називати свої прізвища і посаду, тому така ваша поведінка може на деякий час позбавити їх самовпевненості.

Після цього ви повинні пред'явити документ, що посвідчує вашу особу (не обов'язково паспорт), потім ви можете запитати (ввічливо), чи щось трапилось, чому вас зупинили? Якщо вас затримали, вам повинні одразу повідомити про це – обов'язково має прозвучати фраза: "Вас затримано". Якщо вас просять пройти кудись, відповісти на декілька запитань і навіть якщо ви відповідаєте на ці запитання, то це не є затриманням. Затриманням вважається момент, коли вас позбавили можливості пересуватись і оголосили, що вас затримано.

Якщо при вас немає документів, але поряд з вами є знайомі люди з документами, вони можуть посвідчити вашу особу.

На місці міліціонер може здійснити огляд речей, які знаходяться у вас, але вилучити має право лише ті, які можуть бути використані на шкоду оточуючим (наприклад, ніж, зброя), але при складанні протоколу ви повинні зазначити, що саме у вас було вилучено.

За що вас можуть затримати?

- Коли Вас захоплено при вчиненні злочину або безпосередньо після цього;

- коли очевидці, у тому числі й потерпілі, прямо вкажуть на Вас, як на особу, що вчинила злочин;

- коли на вас або на вашому одязі, при вас або у вашому житлі буде виявлено сліди злочину;

- якщо особу підозрюють у вчиненні злочину, її можна затримати лише якщо вона намагається втекти або не має постійного місця проживання, чи коли її особа не встановлена. (Затримувати вас на будь-якій іншій підставі за підозрою у скоєнні злочину не мають права!)

Вас також можуть затримати за вчинення адміністративного правопорушення у випадку:

- коли припинити правопорушення можливо лише так, тобто, коли інші засоби впливу вичерпані (наприклад, попередження). Можна затримати лише за те, що відбувається, а не за те, що вже закінчилось (тобто безпосередньо в момент, коли вчиняється правопорушення);

- для встановлення вашої особи, коли ви підозрюєтесь у вчиненні правопорушення;

- коли необхідно скласти протокол, а на місці зробити це неможливо;

- коли вас необхідно затримати, щоб розглянути справу і виконати постанову, яку буде винесено щодо неї (Це необхідно для того, щоб запобігти вашій втечі).

Що робити коли вас затримали?

Спокійно і ввічливо попросіть зв'язатись з вашим адвокатом.

Поцікавтесь, чому вас затримали і в чому звинувачують.

Про ваше затримання повинно бути обов'язково повідомлено вашим родичам (нічим не обмежено ваше право особисто повідомити родичам про ваше затримання, але це право зазвичай не надається затриманим. Ви повинні зазначати це у всіх документах, які ви підписуєте – протокол про затримання, протокол про ознайомлення з правами).

Ви можете в будь-який час оскаржити ваше затримання прокурору.

Ви не несете відповідальності за відмову давати свідчення щодо себе, членів сім'ї (скористайтесь цим правом, якщо вам не оголошено про ваше затримання і не складено відповідного протоколу).

Ви маєте право не давати свідчень, якщо вони несуть загрозу вам, вашому місцю навчання або роботи.

Особливу роль в протоколі відіграє час і місце затримання. Якщо між вашими свідченнями і протоколом виникли розбіжності, не забудьте скористатися цим у суді.

Обов'язково звертайте увагу на всі документи, які вас просять підписати.

На який час вас можуть затримати?

Вас можуть затримати на строк до 3 діб, якщо після цього вам не вручено рішення суду, де зазначено причину затримання, то вас повинні звільнити (якщо вас затримано за адміністративне правопорушення і це зазначено в протоколі, вас не можуть тримати довше 3 годин, винятковим є затримання на 3 доби для встановлення особи і обставин правопорушення)

Коли працівник міліції може увійти в ваше житло?

Коли ви самі дозволили йому зайти, але у цьому випадку він не має права оглядати будь-які ваші особисті речі, якщо у нього немає санкції на обшук.

Також він може зайти, коли переслідує злочинця, який забіг у ваш дім.

Ось далеко не повний перелік відповідей на найбільш важливі питання щодо взаємин міліції та громадян.

Просимо надсилати ваші запитання на адресу редакції.

Регіна Дацюк

Позичанюк Йосип Іванович („Шугай", „Шаблюк", „Євшан", „Рубайгада", „Стожар", „Чубенко"), учасник похідних груп ОУН, в'язень гестапо, член Головної Ради ОУН, член Української Головної Визвольної Ради (УГВР), голова Бюро інформації УГВР, редактор підпільних видань, загинув у бою з військами НКВС.

Герой визвольної боротьби

До 90-річчя від народження члена УГВР, підполковника УПА Йосипа Позичанюка

Народився Й. Позичанюк у 1913 році в селі Дашеві, тепер Іллінецького району Вінницької області. Закінчивши інститут, працював у газеті. Восени 1939 року був направлений до Львова на редакційну роботу. Про переломний момент у формуванні своєї національно-патріотичної свідомості Й. Позичанюк згадував так: «... Найближчої неділі пішов я на Личаківське кладовище, щоб поглянути на могили українських Січових стрільців. Переді мною у дбайливо сформованих рядках - бетонові могили з хрестами..., на деяких могилах лежали квіти. І тоді в мене збудилось глибоке переконання про те, що й досі жевріє ідея, яка прив'язує тих, що в землі, з тими, що ще живі... Розтривожений, я подався до Юрія Стефаника, і він мені дещо пояснив, дав мені кілька книжок - спогадів про 1918 рік у Львові та Галичині. З того часу я став українським патріотом, я глибиною свого серця збагнув мову могил...»

Від Ю. Стефаника підпілля отримало інформацію про Й. Позичанюка та інших «східняків», і в скорому часі Організація Українських Націоналістів поповнилась новими, відданими ідеям ОУН, членами.

30 червня 1941 року, після відступу радянських військ і проголошення у Львові Акту відновлення Української державності, Й. Позичанюк був призначений членом Українського Державного Правління, очолюваного Ярославом Стецьком, став державним секретарем міністерства інформації і пропаганди. Наприкінці липня 1941 року, після ліквідації німцями Українського Державного Правління, Й. Позичанюк у складі похідних груп ОУН разом з Ю. Стефаником, О. Гай-Головком, І. Чинченком, В. Куком, П. Дужим, Яковенком та іншими направився в Центральні райони України для проведення національно-патріотичної роботи. Але 31 серпня 1941 року у Василькові, що під Києвом, члени похідних груп були заарештовані гестапівцями. Й. Позичанюк перебував у в'язниці в Кракові, і, коли у 1942 році його перевозили до концтабору Аушвіц (Освенцім), йому вдалось втекти. Після цього, перебуваючи в підпіллі, він у серпні 1943 року на ІІІ-му Великому Зборі ОУН був обраний членом Головної Ради, а в листопаді 1943 року став співорганізатором Конференції поневолених народів Східної Європи й Азії.

Редагував журнали Української Повстанської Армії (УПА): «За Україну», «За українську державу», керував програмою передач підпільної радіостанції «Вільна Україна».

У липні 1944 року на першому Великому Зборі Української Головної Визвольної Ради (УГВР) Й. Позичанюк обирався членом УГВР, керівником Бюро інформації.

Він також писав новели і мініатюри про повстанське життя, серед них: «Гуляйпільські хлопці», «В житті», «Зелений шум», які публікувались у повстанських виданнях.

22 грудня 1944 року група повстанців, у складі якої був Й. Позичанюк, була атакована карально-репресивним загоном НКВС у Юшківському лісі біля села Дев'ятники, тепер Жидачівського району на Львівщині. Це була група з 9 чоловік, проти якої виступило кількасот чекістів. У бою загинув Йосип Позичанюк („Шугай"), а також Костянтин Цмоль („Модест"), Богдан Вільшанський („Орел"), прізвище четвертого полеглого - невідоме. Всі вони поховані у братській могилі на Юшківському цвинтарі.

Таким був героїчний шлях національного героя України Йосипа Позичанюка.

Іван Головацький,
м. Львів

Огні мести

Клонюсь могилам мучених в крові,
Клонюсь мерцям, де б'ють серця живі,
Клонюсь їх тіням, що між люди йдуть
І дітям нашим тугу принесуть.

І виростуть у ній наші сини,
І вдарять помстою з могил вони,
І зацвіте в тернях пролита кров,
Де потоптали нашу хоругов.

І шестикрильми вилетить їх дух,
І втягне весь народ в великий круг,
І крильми вдарять у великий дзвін,
І вилетять орли з кривавих стін!

За кров, за рани, за печаль, за сум,
За біль земель, роздертих нам на глум,
За стоптану хоругву їх батькам –
Прийде година плати ворогам!

Василь Пачовський

Гетьманич Данило Скоропадський

Цього року ми відзначаємо 100-річчя з дня народження та згадуємо з приводу 47-ої річниці з дня несподіваної та загадкової смерті ясновельможного гетьманича Данила Скоропадського – Верховного Керманича Гетьманського руху, основоположника українського національ-монархізму, Почесного Голови Союзу українців у Великій Британії, видатного українського політичного діяча і патріота-націоналіста.

Гетьманич Данило народився 13 лютого 1904 року. З молодих років він активно допомагає своєму батькові гетьману Павлу Скоропадському на українській визвольницькій ниві.

Після його смерті на плечі гетьманича лягає увесь тягар ведення Гетьманського руху. Його найпершим завданням стала організація українського життя в Англії та інших країнах, де опинилися тисячі наших біженців, вояків українських дивізій, яких він відвідує, завойовуючи широкі й щирі до себе симпатії, а також докладає усіх зусиль для полегшення їхньої долі. Він допомагає заснувати Союз українців у Великій Британії і стає його незмінним Почесним Головою. Тісно співпрацює із Провідником ОУН – Степаном Бандерою, активно пропагуючи боротьбу ОУН-УПА на окупованих більшовиками українських землях. Через Антибільшовицький Блок Народів звертає увагу володарів країн вільного світу на злочини проти людства Радянського Союзу.

Безкомпромісна боротьба за Українську Самостійну Соборну Державу була його життєвим кредо. Він завжди підкреслював, що боротиметься за Українську державу, не зважаючи, чи буде сидіти на українському престолі, чи ні. Його особа як майбутнього монарха об'єднувала навколо себе усі політичні кола, що прагнули побудови Української держави. Гетьманський син орієнтувався на власні сили українського народу.

23 лютого 1957 року серце гетьманича перестало битись. Серце, що кожним своїм ударом єднало Україну від Сяну до Дону. А, головне, кликало еміграцію до безкомпромісної боротьби за Українську державу, її побудову на віковічних традиціях українського державотворення.

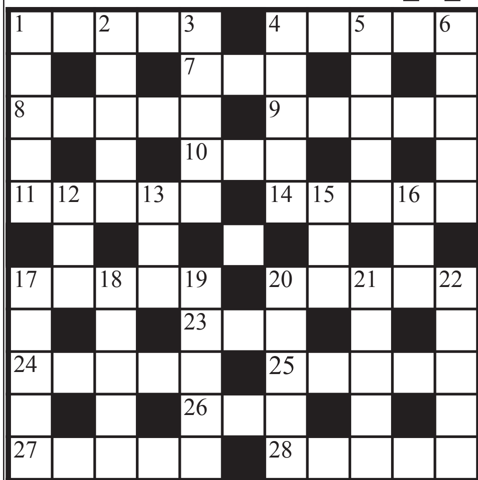
Один німецький часопис, коментуючи цю трагічну подію, писав, що світлої пам'яті гетьманича Данила Скоропадського отруїв більшовицький агент КДБ „Сергій", який довго стежив за ним. В один момент Москва усіх кольорів та відтінків позбулася ворога, якого мала усі підстави по-справжньому боятися.

Наче заповіт у майбутнє промовляє він до нас і нашого українського важкого сьогодення словами:

„За майбутнє нашого народу я не боюся, бо вірю в його здорові й творчі сили. Вірю, що здорова національна стихія наша змете з нашого тіла й заразу московського більшовизму, а всі українські державники знайдуть шлях один до одного й об'єднавшись під покровом однієї Керівної Ідеї у творчім пориві здобудуть і відбудують НАШУ УКРАЇНУ".

Ярослав Масюк

КРОСВОРД

Горизонтально:

1. Вирази, характерні для певних груп. 4. Система прикрас. 7. Привітання, акафіст (лат.) 8. Підвид дикого осла. 9. Математичний двочлен. 10. Старовинна французька монета. 11. Ротердамський філософ. 14. Доля, фарт. 17. Покриття тіла. 20. Персонаж творів А. Крісті. 23. Жіночий шарф з хутра або пір'я. 24. Рослина родини амарилісових. 25. Оборонна споруда. 26. Відомий ілюзіоніст. 27. Народні збори у древній Греції. 28. Алкалоїд, який застосовують проти малярії.

Вертикально:

1. Районний центр на Львівщині. 2. Інша назва Греції. 3. Жіноча частина мусульманського будинку. 4. Початок шахової партії. 5. Гідротехнічна споруда. 6. Літературний жанр. 12. Зодіакальне сузір'я. 13. Здатність бачити. 15. Татарська страва. 16. Лікарська рослина. 17. Система подiлок для вимірювання. 18. Стадія розвитку комах. 19. Текстильний банан. 20. Священик, настоятель храму. 21. Відома французька кіноакторка. 22. Насичений вуглеводень.

Кросворд склав ***Ігор Данилиха***, голова секретаріату ЛОО КУН

Відповіді до кросворду з № 6

Горизонтально: 1. Матуар. 4. Оберіг. 9. Сетер. 10. Ребра. 11. Акорд. 14. Верх. 16. Лама. 17. Веремія. 18. ЗМІ. 19. Пер. 21. Сибірка. 23. Оцет. 25. Сода. 27. Ангар. 30. Еліпс. 31. Ядуха. 32. Аналой. 33. Страта. **Вертикально:** 1. Москва. 2. "Титар". 3. Аура. 5. Бард. 6. Рубка. 7. Гранат. 8. Его. 12. Карабін. 13. Ремарка. 15. Хвіст. 16. Ляпас. 20. Фонема. 22. Балата. 24. Егіда. 26. Оруда. 27. Ассо. 28. Гус. 29. Ряст.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Наша адреса: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Головний редактор **Микола Гук**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81